

Nail Komić

POJOČA REKA

**Medobčinsko društvo slepih in
slabovidnih Kranj**

Kranj 2020

Nail Komić

POJOČA REKA

Medobčinsko društvo slepih in slabovidnih Kranj

Kranj 2020

Kolofon:

Pojoča reka

Zbornik pesmi

Avtor: Nail Komić

Izdalo: Medobčinsko društvo slepih in slabovidnih Kranj,
Cesta Staneta Žagarja 27, 4000 Kranj

Zanj: Emil Muri

Kraj in leto izida: Kranj, 2020

Uredila: Matjaž Metaj, Natalija Žitnik Metaj

Tehnični urednik: Matjaž Metaj

Oblikovanje naslovnice: Matjaž Metaj

Število izvodov: 100

Cena: brezplačni izvod

Tisk: TISK ŽNIDARIČ, d.o.o., Laze 7, 4000 Kranj

Fotografija na zadnji strani: arhiv avtorja

Fotografija na naslovnici: **Una, Denis Bašić,**

©2020 MDSS Kranj

Vse pravice pridržane. Knjige, niti posameznega dela ni dovoljeno kopirati brez soglasja založnika.

Moral sem oslepeti, da bi lahko spregledal.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1

KOMIĆ, Nail

Pojoča reka : [zbornik pesmi] / Nail Komić. -
Kranj : Medobčinsko društvo slepih in slabovidnih,
2020

ISBN 978-961-290-966-6

COBISS.SI-ID 19399427

ISTOK NA ZAPADU

Mršavi dječčić u ponošenom ali dosta urednom odjelu, sa malom, ko zna od koga naslijeđenom torbicom, na pola presavijenom sa skromnom sadržinom, tek toliko da nešto ima, iziđe iz vagona na stanici grada obećane zemlje.

Bojažljivo uđe u čekaonicu, istražujući teren, pristupi na zidu obješenom voznom redu. Kao zainteresirano počne čitati napise, na njemu ne tako stranom, a ipak dosta nerazumljivom jeziku. Po glavi se mu je vrzmalo stotine misli, a prva koja ga je okupirala, vraćajući se opet i opet, šta jesti i gdje prespavati. Kasna jesenska noć je već uveliko bila spustila svoju moć, prekrivajući sve moguće tragove svjetlosti umirajućeg dana. U mislima se vraća toplom domu, ocu i majci, koji sjede kraj pucketajućeg špareta zabrinuti, u tišini, za svog dječčića, koji tamo negdje u tuđini, luta tražeći ležaj i zalogaj, tek toliko do sutra. Miris kave i somuna toplog mu je golicao nozdrve i glas majke, «sine, da ti ispečem jaja». Iz misli ga prenu dodir po ramenu i okrenuvši se, pred sobom ugleda milicionera. On mu je nešto govorio, a dječak iako ga baš nije razumio, pretpostavi da traži papire. Dječak zavuče ruku u unutrašnji džep kaputa, gdje je brižljivo spakovao rodni list, ličnu kartu, radnu knjižicu i sve zajedno pruži milicioneru, ko i ovlaš pogleda dokumente usput nešto govoreći. Dječčki pogled ga pored najbolje volje nije razumio. Na kraju mu

milicioner ipak, vidjevši da dječak nerazumije, progovori u njemu razumljivom jeziku. Dječak se prosto obraduje, da konačno nešto razumije u ovoj zemlji. Uslužno objasni službenom licu, ko je, šta je i da ovaj baš i nije pobjegao od kuće, što biješe prava mala nevina laž Milicionera očitio zadovoljiše odgovori, vraćajući papire, ponovo pričajući u svom jeziku, produži dalje na svoj pohod.

Izlazeći iz čekaonice, dječak prođe pored kioska na čijem pultu je bilo naslonjeno nekoliko ljudi, očitio bezbrižnih, koji su ispijajući svoje piče, imali druge mnogo manje brige od njegovih. Kroz staklo kioska se mu nasmijaše zanosne kajzerice na pola razrezane, napunjene mirisnom salamom, prosto osjeti ukus u želudcu, koji ga podsjeti na zadnje punjenje.

U svom džepu je među prstima osjetio nekoliko novčića i neznajući dali će mu dostići. Sa teškom mukom odvratil misli o jelu, iziđe na već maglom ovijenu ulicu. A kuda? Hodajući polako produži u nekom odabranom smijeru pazeći na orijentire. Razmišljajući, da će mu željeznučka stanica ipak biti prvo svratište, krenu u maglu. Tada još nije shvatio, da će mu ta magla biti vječiti saputnik. Hodao je dugo, jer ako je imao čega u izobilju to je bilo vrijeme, koje zainat nikud putovalo nije. Pored njega su prolazili ljudi, žureći svi ka nekom svom odredištu. Niko osim njega nije imao vremena za šetnju po hladnoj oktobarskoj noći.

Odjednom se našao pred nekim stepeništem, koje je vodilo visoko. Odlučio se, da krene njima, nadajući se nečem što ustvari ni sam nije znao, ali ipak možda. Penjući se razmišljao je i video se u svojoj dječjačkoj mašti, da tamo na vrhu postoji svijetlost i onda avlija i dobri ljudi, koji zovu »hajde mali svrati, evo baš sad večeramo, pa dače bog, što ima za nas biče i za tebe«. Ta misao mu je grijala srce i nije više ni primijećivao prolaznike odjevene u toplu odjeću. Njima je samo para iz usta pokazivala, da je oko njih mraz. Snovi o avliji i toplom pozivu se razblinuše istog trenutka kad se je popeo na vrh stepeništa. Tamo ga nista drugo ne dočeka nego ulična svjetiljka i tri uličice. Izabrao je onu, koja mu je »kao« još uvijek pružala nešto nade. Iza zatvorenih i osvijetljenih prozora kretale su se sjene ljudi, koji su sigurno već večerali i sad se spremaju na počinak. A on je išao dalje. Odjednom mu srce jače zakuca, ugledavši osvijetljenu zgradu, u kojoj je u prizemnim prostorima bila velika prostorija sa opremljenim stolovima i priličan broj ljudi, koji su jeli, sežući rukama po kruhu iz postavljenih košarica.

Istražujući dječak nađe ulaz i za trenutak zastade i ruka mu ponovo dodirnu novčiće, ponovo ih prebrojavajući. Da uđe? A šta onda? Da traži večeru? Možda to nije prava menza? A šta ako naruči i pojede, a novci? Znajući sigurno, da nije spreman za tako nešto, za trenutak se pokoleba i okrenu. Odjednom začu razgovor i jasno je razumio da priča neka njegova raja, konačno se odluči da ude pa šta bilo da bilo.

Zaškripa brava, odgurnu vrata a iz prostorije ga zapahnuše najomamniji mirisi što postoje na kugli zemaljskoj i on načini nekoliko koraka u prostoriju, šarajući očima po stolovima. Izgledalo je kao da traži nekoga, međutim to je bio obični oprez i bojažljivost, da ga nebi neko nešto pitao. On nije imao baš nijednog odgovora. Ljudi su spokojno jeli pričajući između zalogaja i niko, baš niko, ne okrenu glavu prema njemu. Njegova mašta je bila mnogo jača, misleći da su sve oči uprte baš u njega. Ponovo zastade, prebrojavajući svoje novčiće u đepu, konačno shvatajući da račun prelazi njegov saldo. Smogavši nešto ponosa okrenu se i izade iz svjetlosti u hladnu tamnu noć.

Nazad, nazad, nazad, a kuda? Pa na željezničku stanicu. Ovoga puta nešto bješnji? Na koga, na što? Sad već poznatom stazom dječak krenu ka nekoj novoj nadi. Čekaonica ga ponovo dočeka. Ovaj put nešto prijaznija i toplija. Priđe voznom redu gledajući dolaske i odlaske vlakova, tražeći najpovoljniju vezu kući, samo kući. Da, to je rješenje, je razmišljao dječak i ponovo gurnu ruku u đep i ovaj put nešto hrabrije izvuče svoje bogastvo na svjetlost. Pet, deset, petnajst petdeset i ništa više. Ponovo prošeta, do sad već zatvorenog kioska, gdje su se još uvijek smijale kajzerice, ali ovog puta nikog nije bilo u blizini. Hrabro pristupi do cjenovnika i počeo tražiti njemu dostupnu cijenu. Alkohol, ne, ta rubrika ga nezanima, topli napici, kava, čaj itd. Da, čaj bi prošao, ali bar kad bi imao još komad kruha, to bi već nešto

bilo. A šta je sa sendvičima? Nema ništa od toga. Kako bi bilo kad bi...? Ne, ne, ne i ne. A što da ne, samo malo jači pritisak na staklo i sve poredane kajzerice bi bile njegove. Bio je već skoro odlučio, praveći plan, odjednom začu očev glas »ruke ću ti polomiti samo da čujem da si nečije uzo«. Glas je bio toliko zastrašujući, i dječak se odmaknu od kioska, kao od užarenog željeza.

Od tada su prošle mnoge godine i gladne i žedne, jednoga dana je sreo nju, ljubav svoga srca.

Stajali su tu i zagrljeni ispraćali sunce na zapadu.

NAIL KOMIĆ

PJESNIKU

Prošetaj uvalom kad trnjine zore,
il' mjesečinom obasjanim kolskim putem.
Napij se na izvoru potoka hladnog.
Zapjevaj! Pjesmom dozovi odjek iz gore.

Toplinom srca, posij sjeme ljubavi,
pomiluj očima livadu okičenu stadom
životu, putniku ukloni trnje s puta,
kišom isperi gorčinu, rane povij.

Na smrt nemaš pravo. Ti smrtniče,
nit blatom, da vječno pokunjeno gaziš.
Potomcima svojim vedrinu života daj,
zori pjesmom odgovaraj, oj pjesniče.

»Naj pesem pove 1987«

TAJNA UNE

Kčeri Like, miljenice Bosne moje,
pokaži nam Uno sve raskoši svoje.
Ne sakrivaj svoje bujne grudi. Najljepša si,
snena kad te zora budi.

Ti znaš mnoge tajne i odnosiš boli,
koji momak iz Krupe Otočanku voli,
samo nešto Uno nisi mogla skriti,
da si htjela svakom prva ljubav biti.

Postoj malo ljepotice u Otoci mojoj,
pa nam otkrij tajnu o ljepoti svojoj.
Slapovima bisere ti Adama dijeliš.
Okiti i djevojke, to i sama želiš.

»Naj pesem pove 1987«

KNJIGA

Odpri knjigo življenja, potuj.

List po list obračaj.

Dovoli prijatelju, da
se vpiše vanj.

Ne vračaj se nazaj.

Ne čakaj.

Kadar boš prispel.

Med mnoge liste ozri se.

Iz nasmehov izberi prijatelje

Takoj boš videl koliko jih je.

Imej to knjigo ob sebi.

še naprej.

Z njo boš pozdravljal

prijatelje na življenjski poti.

»Biseri Savinje, Celje 2014«

LE GOR

Stopam po kamniti poti,
ki me vodi kdo ve kam.
Spotikam se, padam, vstajam.
Le gor, le naprej!

Le kam me bo privedla ta pot,
saj tam na vrhu ni ničesar?

BOLI ME

Spusti me vilo na krilima.
Molim te,
izvini nisam te zvao.
Na putu u oblake
spusti me meko.
Bole me visine.

»Naj pesem pove 1988«

PJESMA KRANJU

Radosti naša i sve naše nade
Kranju stari, pod Šmarjetnom grade,
već odavno stojiš ponosno na stjeni
i prkosiš Savi dok valove pjeni.

Zate znaju mnogi širom domovine.
Ja ti pjevam pjesmu ti gorenjski sine.
Ti si ljubav moja, grade na kamenu.
Rastoh pored Kokre, usnuh na tvom ramenu.

Pokorit se nikom dao nisi,
U grad proletera izrastao ti si,
Prešernom se ponosiš, sinom domovine.
Kranju sretno mjesto, mjesto sa hridine.

RASTANAK

Pogledom na sat strahujem.

Opraštam se s tobom.

Očima te nježno milujem.

Šljunak pod nogama.

Koračam.

Poslednji vagon nestaje.

Željom te ponovo vračam.

Tišinom me peron ubija.

Prazne mi ruke,

u grudima tuga zavija.

»Naj pesem pove 1988«

SAM

Odšla si za vedno,
brez slovesa.
Rekla nisi nič.
Jaz objemam vzglavnik
kakor tebe,
čakam tvoj glas.

Čakal bom, ker te rad imam.
Vprašal bom zvezde
in prosil jih da vrneš se.

Dneve in noči srce mi razbija,
obleke nate dišijo
prazna postelja nate čaka.

Čakal bom na klopi, ob potočku,
pogovarjal sam s seboj.
Morda mi potoček prisluhne
in pove mi kje si zdaj.

ČAKAM

Pozna ura je odbila,
morda bom pozabila, da
nekoč sva se ljubila.

Polnoč je, jaz pa še vedno
bedim.
Morda mi boš z jutrom
prinesel sen...

Še vedno te čakam,
a ne vem, do kdaj.

Zarja mi boža utrujene oči,
tebe pa še vedno
od nikoder ni.

Sonce zlato, objemi me
vsaj ti,
če njega ni in ni...

»Biseri Savinje, Celje, 2006«

ČAKAM

Čakam zarjo, da pobeli dan.

Čakam jutro, da mi prebudi sen.

Čakam tebe, da poljub mi daš.

Poljub, ki si ga pustila nekje
med cvetjem, poljub ki ga samo ti
znaš odtrgati.

Čakam tebe, da v objem mi prideš.

Čakam srečo, ki mi pripada,

čakam, čakam, upam samo da ne zaman.

»Biseri Savinje, Celje 2006«

VILA

Srečal sem te nasmejano,
poljubil sem tvoj nasmeh
in glej rodila se je ljubezen na prvi pogled.

Počakaj, ne odhajaj,
če boš šla, boš vzela vse s seboj,
vse iz mojega življenja.
Ljubim te vila, mati mojih otrok.

»Biseri Savinje, Celje 2006«

ZATE

Z nebes bom ukradel zvezde,
zate bom ukradel potoček srebrn,
zate bom vzel šum vetra,
zate bom prenehal živeti,
zate je vredno biti tat.

Oprosti mi, prijatelj,
če to kradem tebi.
Piši mi vse.
za kar je vredno živeti.

»Biseri Savinje, Celje, 2011«

OBJEM

Pridi in v objemu bodi mojem.
Za ljubezen sta potrebna dva.
Ljubil te bom do zarje
in ko bom utrujen,
te bom objel in
v svojem življenju zadržal.

UNA

Ne slišim drugega kot reko, kako poje.
Ko sem bil majhen, je bila velika.
Sedaj je pa kot lepa gospa.
Objela bi me, toda nisem samo njen.

Lahko ji zapojem pesem.
Vrnila bi mi jo s svojimi valovi,
slapovi in bisernimi kapljicami.

Šepeta mi o svoji žalosti.
Močna jeseni in spomladi.
Nosim jo v srcu, ki teče z mojimi venami.

Majhen deček je šel na drugi breg,
da pobere bisere njenih slapov.
Pozna mnoge skrivnosti,
toda nikomur jih ne pove.

Zaplaval bi z njenimi valovi,
ona pa, mogočna, bistra,
le z jesenjo in spomladjo,
ne pusti blizu, ker je ponosna.

»Biseri Savinje, Celje, 2011«

PRIJATELJI

Kje ste, prijatelji stari,
Ki smo skupaj zapeti znali?

Kje so tiste popevke
naše mladosti, ko smo
praznično zarjo čakali?

Kje je tisti objem prijateljstva?

Zakaj sem žalosten,
ko pesmi ni več?

Poskusite mi prikazati
nov svet!

Pridite in prinesite mi
objem in stisk roke!
Ali ne čutite mojega joka...

Nekoč je bila pesem,
ki smo jo zapeti znali, zdaj pa.....

»Biseri Savinje, Celje, 2011«

OBALA UNE

Tukaj na obali reke sedim.
A ona stara; šepeta z valovi
svoje pripovedi.
Želim si da bi tudi ona
uslišala moje želje, da slišim
svojo ljubezen,
ki me je pustila, ki me je
tu na tvoji obali ljubila.

Potuj reka, in varuj
moje skrivnosti.
Jaz ostajam na tvoji obali,
ranjen, z bolečino.
Ti bodi vesela, kot si vselej
reka moja ljubeča, deroča.

ZATE

Zate je vredno biti tat!

Z nebes bi zate ukradel zvezde,

zate bi ukradel potoček srebrn,

zate bi ujel šum vetra ...

Oprosti mi, prijatelj, ker bi to kradel tebi.

Napiši mi vse,

za kar bi bilo vredno živeti.

UPANJE

Stoj, počakaj, slišim glas!

Kdo si? Od kod si?

Jaz sem tvoja sreča!

Ti ne moreš biti moja sreča,
saj si me za vedno zapustita.

Ne, le malo sem bila odsotna.

Že leta in leta te ni.

Ti si preteklost,
ta se pač ne vrača.

Preteklosti praviš večnost,
a ta je samo en trenutek, en vzdih.

Če tako praviš,
potem bodi pozdravljena sreča.

Vzemi me v naročje,
v svojo dušo.
In jaz bom zopet tvoj!

»2008 Mirjani v spomin«

LEPOTA ŽIVLJENJA

Ujemi sončni žarek,
ki se ti ponuja skozi okno.
Dovoli mu, da te božajoče poljublja,
naslednji hip je lahko zamujen
nasmeh na tvojem obrazu.

Pusti sreči naj te popelje
skozi rajska vrata.
Zgolj lepota življenja je
lahko tvoj prijatelj.

Prejmi ponujeno roko.
Besede so odveč.
Ostani to kar si.
Upaj prihajajočim letom.
Ne obračaj se nazaj.

Pojdi z dvignjeno glavo,
k sreči na poti.

ZLOMLJENO SRCE

Zlomljeno srce
ne more biti samo moje.

Ta igra se igra v dvoje...
To igro igramo v dvoje.
Za ljubezen pravil ni...

Te igre ne morejo igrati vsi.

Ta set več ni tvoj...
S pahljačo ne moreš
dobiti boja.

Slišala sem to zgodbo
premnogokrat.

Zlomljenega srca ne morem
ti dati.

»Biseri Savinje, Celje, 2006«

POLÊTI PÉSEM

Polêti pésem,
iz mojega srca,
naj te ne ustavi veter.

Poberi dišave pomladi,
pobožaj prijatelje, ko težko jim je.

Poleti pesem,
umij me z bistrim potokom.

Poleti pesem,
Visoko v nebeške višave.

Naj pesem taka, nikdar ne umre!

»Biseri Savinje, Celje 2006«

ODA

Mladost si naša in naša radost,
Kranj mesto, ti si mi v ponos.

Zaspano ležiš ob Kokri in Savi,
vse je kot nekoč in davi.

V tebi je Prešeren, sin domovine,
pustil svoje pesmi in spomine.

Tudi Sava nikoli ni spala.
Te pesmi je drugim pošiljala.

Isto sonce je tudi nas budilo,
pesem radosti v mladost vrnilo.

SOLZA

Pusti solze spominov,
naj nikoli ne zbledijo,
naj z novim dnem zadišijo!

Vzemi pomlad na dlan,
veter mladosti zapihlja naj
in s tvojo ljubeznijo nikoli ne izgine!

Povej soncu svoje želje,
prejmi mojo roko na svojo ramo,
pobožaj jutro s svojo dlanjo.

JESEN

Zlata jesen je pred vrati.
Pobiram listje, ki nam
govori o poletju,
zlasti prinaša oblačnost.

Sedim v vrtu, slišim zimo,
ki je pred vrati.
Ali boš ti prinesla zimo in sneg?

V mojem srcu je zlasti veter,
ki šepeta in mi govori o sreči,
ki gre mimo mene.

Kje je bila vse poletje,
ki bi mi grela srce?
Cvetja ni, odneslo ga je v daljave.

Vem da bo zopet zapel ptič v grmovju.
Grenkobo v mojem srcu bo odprl.

(2017)

PREBUJANJE

Vidim temo.

Ali jo vidim?

Ali je v snu?

Sonce mi prebuja dušo in me boža.

Ko se zbudim spet vidim temo.

Le zvezd ne vidim,

saj so skrile se za temo mojih misli.

TEMA

Noč je, jaz pa še vedno bedim,
okoli mene je tišina, ki vpije.
Rad bi kaj rekel,
toda komu?
Komu naj rečem in kaj,
ptički sanjajo svoj sen,
vem, da bodo z jutrom
začeli pesem svojo.
Jaz pa bedim in čakam ta glas.

Tema je, ki se vidi in sliši.
Morda bo z jutrom nov dan
odnesel žalosti noči?

Morda prihajajočemu dnevu
tudi jaz zapojem?
Teme mojih misli nihče ne prebudi.

DOMOVINI

Nikjer niso tako zelene trave,
nikjer nima sonce tak sijaj,
nikogar ne ljubim tako močno,
kot tebe mati,
moja domovina.

Tudi kadar nisem v tebi,
si ti vedno v meni.

Ljubim tvoje gore,
reke in morje.
V tebi sem sanjal prve sne.
Pesem si neizpeta,
ljubim te domovina.

»Biseri Savinje, Celje 2006«

MATI

Še zdaj čutim tvoj pogled,
boža me po zaspanem obrazu.

Še vedno živiš v spominu,
odgnala si temo,
odgnala daleč proč!!!

Nič ti ne more vrniti nasmeha,
samo spomini živijo, nekoč
zaprla si knjigo mojega otroštva.

Zapeti si znala, kadar ti bilo do pesmi ni.
Ne imeti, a dati, to zmore samo mati!!

Zapoj mi tisto pesem mojo
in vrnila boš tiste dni,
tisto mojo uspavanko preteklosti.

Objel te bom kot nekoč
in hvala ti za življenjsko slo!!!

»Biseri Savinje, Celje, 2011«

PRAVLJICA

Povej mi tiho mati.

Tako kot si včasih znala

»Preko sedem gora ... «

Tisto pravljico...

Vrnila mi boš otroške dni,

Vem da si sama.

Čakaš da vrnila se bom.

Zdaj ti jaz pojem, da

vračam se domov.

Vse lepo bo kot nekoč,

ko deklica sem bila.

Vračam se mati tebi,

da zapojeva skupaj.

Zapela mi boš zopet

tisto uspavanko

»Preko sedem gora ...«

»Biseri Savinje, Celje 2006«

MORDA PA

Rekli so mi, da si kot kruh.
Lagali so.
Ljubil sem te, pa sem vseeno lačen.

Rekli so mi, da si kot sonce.
Lagali so.
Pa sem še vedno čutil hlad.

Rekli so mi, da si kot vila.
Lagali so.
Drugega si ljubila.

Še vedno čakam ...
Morda pa ... nekaj drugega.

MORDA

Jaz sem ob kavici in pišem.

Ne vem koliko ura je,
ali je pozno ali zgodaj.

Morda nihče ne bo bral
teh vrstic,
morda bodo šle v pozabo.
Vse je morda ...

Sreča ne veš kdaj pride.
Kdaj se bodo rodile besede...
Morda bodo s soncem
ogrete prišle na plan
in ogrele moje goreče srce.

POZABI

Rekla si, da boš odšla drugemu v objem.

Rekla si, da sem preteklost.

Rekla si zbogom spominom.

Pel bom sam najine pesmi,

jokalo bo v veter dete,

z nasmehom boš pozabila najino srečo.

Morda ti bo nekoč pesnik

oprostil pozabo.

»Biseri Savinje, Celje, 2014«

SPOMINI

Kje ste zdaj prijatelji stari,
ki ste z menoj zapeti znali?
Pesem ste odpeljali,
za vedno,
daleč v preteklost!

Vrnite se mi
in jaz bom zopet mlad.
Podajte mi roko prijateljstva,
vrnite mi pesem neizpeto,
vrnite mi pomladne dišave,
vrnite mi sončni žarek,
ki ste ga odnesli s sabo!

SPOMNI SE

Se še spominjaš tiste klopi,
kjer sva zaljubljena sedela,
pela pesmi ljubezni.

Koliko časa je od tega?
Šla si daleč,
brez slovesa.
Čakam in upam nate.
Vsak dan hodim k tisti klopi,
da bi zagledal tvoj lik.

Nihče mi ne more izbrisati poljubov
na mojih ustnicah.

Prosim te, piši mi,
pridi,
objemi me.
Še vedno pojem, a sam, najine pesmi!
Mar si pozabila?!

TE NI

Kje je mladost, ki mi je dala upanje?
Morda jo topli vetrič seje v grobove očetov in
mater, v prsih pa srce močnejše bije?

Ne obračaj liste nepopisane,
kajti stari in lomljivi so.
S sklonjeno glavo stopam navzdol.
Rad bi zapel,
pa ne morem več.
To je preteklost.

ŽELJA

Stojim na hribčku nad rodno vasjo.
Okoli mi seže v daljavo.
Slišim modro reko, ki bolečine odnaša.
Rad bi poslal pozdrave,
toda iz suhega grla ne povrne se noben glas.

Vse je tiho,
samo kos iz grmovja poje pesem svojo.

Modra reka me ne sliši,
a bi rada povedala,
da za njo sem še vedno majhen deček,
ki s seboj nosi tisoče želja,
katere jih izroča dalečnemu morju.

»Biseri Savinje, Celje, 2016«

SLIKA RAZUMA

Ali si tako lepa?
Ali se te tako želim?
Gledam te s svojimi očmi.
Drugi te drugačno vidijo.

Misel na tvoje oči
vzbuja strast.
Ti si sreča mojega razuma,
ki ga drugi ne čutijo.

Oči tvoje vse povedo.
Moj razum je prazen brez njih.
Neskončno te ljubim.
Potrebujem tvojo ljubezen.
Življenje je tako hotelo,
da se pojaviš samo v snu.

»Biseri Savinje«, 2016«

PRIJATELJ

Rad bi ti podaril sonce, pa ne morem,
saj ni samo moje.

Rad bi ti podaril morje, pa ne morem,
saj je tudi to naše.

Rad bi ti podaril veter, pa ne morem,
saj je skupni.

Lahko ti podarim nasmeh,
stik roke in besedo.

Prosil bi te sprejmi stik
moje roke; ker je radost življenja,
ki ti pove vse.

Rad poslušam tvojo besedo,
saj vem da je iskrena, vesela.

Hvala roki, rečeš besede »pozdravljen prijatelj«.

ŽIVLJENJEPIS

Nail Komić se je rodil 30. 8. 1950 v bosanskem kraju Bosanska Otoka pri Bihaču. Bil je najmlajši od devetih otrok. Starši so ga občudovali in ljubili. V osnovni šoli je začel pisati pesmi, kratke pripovedi, igre in anekdote. Že takrat so njegova dela izražala nadarjenost in nežno umetniško dušo. Kmalu so njegova dela objavljali lokalni časopisi. Po končani osnovni šoli je obiskoval gimnazijo v Bihaču. Bil je odličnjak, vendar je bila želja po drugačnem življenju močnejša. Po končanem drugem letniku je pobegnil od doma. Pri sedemnajsti letih, je leta 1967 prišel v Kranj, v Slovenijo, obljubljeno deželo. Poprijel je za vsako delo. Ves čas pa je sanjal o rodni Bosni in njenih lepotah.

V Kranju je spoznal Nado. Leta 1971 sta se poročila in ustvarila družino. Delal je v tekstilni industriji kot industrijski delavec. V želji, da dokonča srednjo šolo se je vpisal na Ljudsko univerzo v Kranju in v triindvajsetih mesecih leta 1981 dokončal izobraževanje za ekonomskega tehnika. Zaposlil se je v Iskri v Kranju. Bil je član kulturnega društva Iskra. Pisal je priložnostna voščila za rojstnodnevne zabave, za novo leto, za razna osebna praznovanja. Pisal je skeče, katere je tudi uprizoril. Ves čas je pisal v materinem jeziku. Pogrešal je svoj domači kraj in starše. Med izobraževanjem se je dobro naučil slovenskega jezika in pričel pisati tudi v slovenščini. Vabili so ga na srečanja pesnikov in pisateljev, ki pišejo v tujem jeziku

in živijo in delajo v Sloveniji. Na teh srečanjih so običajno izdali kakšno knjižico s predstavljenimi deli. Nagovarjali so ga naj izda svojo zbirko pesmi, a se za to ni odločil. Vedno je ponavljal, da piše za svojo dušo, za tisti trenutek. Tako so mnoga njegova dela ostala nekje pozabljena in je le malo ohranjenih.

Sodeloval je pri bošnjaškem KUD Ljiljan. Nastopali so po Sloveniji in tujini. Pisal je tudi humoreske. Leta 1993 so uprizorili njegovo kratko humoristično igro Zajko se ženi. Zanj je napisal scenarij in posnel nemi film. (<https://www.youtube.com/watch?v=Koa2Apar7a8>). KUD SAZ Gornja Koprivna Cazin, pa je uprizorilo kratko humoresko *Umire nam Mujaga* (<https://www.youtube.com/watch?v=-p6nKWYJcac>) (10. 5. 2017).

Po tragični izgubi vida leta 1996 je svoje ustvarjanje za nekaj let opustil. Prilagoditi se je moral drugačnemu življenja. Družina mu je bila ves čas v oporo. Leta 1998 se je včlanil v Medobčinsko društvo slepih in slabovidnih Kranj. Na pobudo članov društva je obudil svojo željo po pisanju. Pri ustvarjanju sta mu pomagali hči in žena. Poskrbeli sta, da njegova dela ne bi bila izgubljena. Nail je ponoči pisal na listke, žena Nada pa je zjutraj vse prepisala. Pesmi je pisal po občutku, počasi in vztrajno. Pisal je o svojem domačem kraju, reki Uni, v katero je bil zaljubljen, o ljubezni do žene in znanih krajev. Na Medobčinskem društvu slepih in slabovidnih v Kranju je bilo na recitalu leta 2004 predstavljenih šestnajst pesmi iz zbirke

»Spregle dane pesmi«. Svoje pesmi je prispeval v internem glasilu So dnevi, so leta in so pomladi, izdanem aprila 2015, kot zaključek Študijskega krožka »Tudi ljudje z okvaro vida so kreativni«.

Vse od nastanka Združenja prijateljev slepih Slovenije je aktivno sodeloval na umetniških srečanjih foruma »Biseri Savinje«. Veliko njegovih pesmi je bilo objavljenih v Zbornikih teh srečanj.

Nail Komić je umrl, 9. 8. 2019. Počiva na ljubljanskih Žalah.

KAZALO

Istok na zapadu.....	1
Pjesniku	6
Tajna Une.....	7
Knjiga	8
Le gor	9
Boli me.....	10
Pjesma Kranju.....	11
Rastanak	12
Sam	13
Čakam	14
Čakam	15
Vila	16
Zate.....	17
Objem	18
Una	19
Prijatelji.....	20
Obala Une.....	21
Zate.....	22
Upanje	23
Lepota življenja.....	24
Zlomljeno srce	25
Polêti pésem.....	26
Oda	27
Solza.....	28
Jesen	29
Prebujanje	30
Tema.....	31
Domovini	32
Mati	33
Pravljica	34
Morda pa	35
Morda.....	36
Pozabi	37
Spomini.....	38
Spomni se	39
Te ni	40
Želja	41
Slika razuma.....	42
Prijatelj	43
Življenjepis.....	44

Nail Komić (1950 – 2019)

Nail je bil pesnik z dušo.
Pisal je zase, za tisti trenutek, ko je pesem začutil.
V njegovih delih se izraža ljubezen,
občudovanje, razočaranje in žalost.
Opisal je svojo ljubezen do žene in slikovitega domačega kraja z reko Uno.

Zbornik Nailovih pesmi je nastal, kot poklon pesniku z željo,
da se njegova dela ne bi izgubila v vetru.

KRANJ
2020